

Proza renesansowa: „Trzy pierścienie” Giovanniego Boccaccia, nowela z „Dekameronu”

- [Wprowadzenie](#)
- [Przeczytaj](#)
- [Audiobook](#)
- [Linia chronologiczna](#)
- [Dla nauczyciela](#)

Bibliografia:

- Źródło: Beata Jesionek-Biskupska, *Proza renesansowa: Trzy pierścienie Giovanniego Boccaccia, nowela z Dekameronu.*
- Źródło: Giovanni Boccaccio, *Dekameron.*

Proza renesansowa: „Trzy pierścienie” Giovanniego Boccaccia, nowela z „Dekameronu”

Źródło: Pexels, domena publiczna.

Jest rok 1348. Zaraza opanowała Florencję. Dziesięcioro przyjaciół kryje się w podmiejskiej willi. Każdego wieczoru, przez dziesięć dni, snują opowieści, a ich głównym tematem jest miłość i namiętność.

Ta historia tworzy ramę fabularną słynnego dzieła Giovanniego Boccaccia – zbioru stu nowel pod tytułem *Dekameron*. Boccaccio, włoski pisarz, autor biografii Dantego uważany jest za mistrza noweli.

Twoje cele

- Omówisz wybrane fragmenty dzieła Boccaccia *Dekameron*.
- Wyjaśnisz, na czym polega kompozycja szkatułkowa noweli *Trzy pierścienie*.
- Przeanalizujesz wkład Boccaccia w rozwój literackiego gatunku, jakim jest nowela.

Przeczytaj

Nagranie dostępne pod adresem <https://zpe.gov.pl/a/D11JvjTx5>

Nagranie dźwiękowe Proza renesansowa: Trzy pierścienie Giovanniego Boccaccia, nowela z Dekameronu.

Proza renesansowa: *Trzy pierścienie* Giovanniego Boccaccia, nowela z *Dekameronu*

Nazwisko Boccaccia kojarzone jest z jednym utworem – z *Dekameronem* – i trudno winić o to czytelników, gdyż żaden inny utwór tego pisarza nie dorównuje mistrzostwu stu nowel zebranych w kunsztownie skomponowany cykl.

Prolog wprowadza czytelnika w sytuację, w jakiej one powstały. W 1348 r. wybuchła we Florencji zaraza morowa – dżuma, która zaczęła dziesiątkować mieszkańców miasta. Boccaccio bardzo dokładnie, wręcz naturalistycznie opisuje objawy choroby:

Giovanni Boccaccio

Dekameron

” Zaczynała się ona równie u mężczyzn, jak i u kobiet od tego, że w pachwinach i pod pachą pojawiły się nabrzmienia, przyjmujące kształt jabłka lub jajka i zwane przez lud szyszkami. Wkrótce te śmiertelne opuchliny pojawiły się i na innych częściach ciała; od tej chwili zmienił się charakter choroby: na rękach, biodrach i indziej występowały czarne albo sine plamy; u jednych były one wielkie i rzadkie, u drugich skupione i drobne.

Źródło: Giovanni Boccaccio, *Dekameron*.

Ludzie różnie zachowywali się w obliczu zarazy, jedni, rzucając się w wir uciech doczesnych, starali się zapomnieć o nieszczęściu, inni, chcąc ocalić życie, uciekali z miasta. To rozwiązanie wybrało dziesięcioro młodych arystokratów. Wraz ze sługami wyruszyli do podmiejskiej willi:

” Giovanni Boccaccio

Dekameron

Na szycie góry stał dom z obszernym dziedzińcem pośrodku; wspaniałe komnaty, sale i krużganki tego domu malowidłami upiększone były. Wokół ciągnęły się pola i sady, widać było studnie pełne przezroczystej wody i piwnice opatrzone w wina najwyborniejsze.

Źródło: Giovanni Boccaccio, *Dekameron*.

I tu zrodził się pomysł opowiadania sobie historii dla zabicia czasu i w celu uprzyjemnienia pobytu. Towarzystwo spędziło na wsi dziesięć dni. Każdego dnia każdy z dziesięciu uciekinierów opowiadał innym jedną historię, stąd cały cykl składa się ze stu **nowel** i nosi tytuł *Dekameron* (z greckiego: *déka* – dziesięć, *hēméra* – dzień). Odnajdziemy wśród nich słynną opowieść *Sokół*, od której wziął nazwę nowy typ noweli, tzw. nowela z **sokołem**, w której ważną rolę pełni motyw dominujący, urastający do rangi **symbolu**.

Tematyka opowieści z *Dekameronu* jest różna. Każdy dzień miał swój temat przewodni, którego trzymano się mniej lub bardziej ściśle, ale niezależnie od tematu

motywem przewijającym się przez cały utwór jest miłość, przedstawiona zarówno w wymiarze duchowym – romantycznym, jak i cielesnym, i to często w sposób bardzo śmiały, bezpruderyjny, a nawet dosadny. Zakochanymi bywają biedni i bogaci, mądrzy i głupi, uczciwi i oszuści, ludzie różnych stanów, w tym także duchowni. Boccaccio, chwając miłość jako to, co jest dla człowieka najważniejsze, staje się również piewą rozumu i życiowej mądrości. Przeciwstawia ludzi odważnych i inteligentnych naiwniakom i głupcom wszelkiej maści, z których bezlitośnie szydzi. Takich pozytywnych i godnych szacunku bohaterów spotykamy w wielu nowelach.

Przykładem jest utwór *Trzy pierścienie* z następującym podtytułem: *Melchizedech, Żydowin, opowieścią o trzech pierścieniach salwuje się z niebezpieczeństwa, jakie mu Saladyn gotował*. Tę krótką nowelę umieścił pisarz na początku cyklu, jest trzecią opowieścią pierwszego dnia. Tematycznie nawiązuje do poprzedzającej ją drugiej historii, opisującej przygodę Żyda Abrahama.

Źródło: Salvatore Postiglione, *Scena opowieści Dekameronu*, Wikimedia Commons, domena publiczna.

Warto przyrzeć się kompozycji noweli *Trzy pierścienie*. To opowieść Filomeny, która zwraca się do swoich przyjaciółek. Wiemy już, że są to młode arystokratki, które schroniły się przed zarazą w podmiejskiej willi. Bohaterka-narratorka snuje opowieść o Saladynie, sułtanie Egiptu i Syrii. Potrzebował on pieniędzy, które wcześniej beztrosko roztrwonił, żyjąc rozrzutnie i wdając się w niepotrzebne wojny. Postanowił

je pożyczyć od bogatego Żyda mieszkającego w Aleksandrii. Obawiał się jednak, że Melchizedech – tak nazywał się lichwiarz – odmówi mu pomocy. Wymyślił więc podstęp. Żydowi, słynącemu nie tylko ze skąpstwa, ale również z wielkiej mądrości, zadał kłopotliwe pytanie. Melchizedech miał rozsądzić, która religia jest najlepsza: judaizm, islam czy chrześcijaństwo. Nie udzielił prostej odpowiedzi, opowiedział jednak Saladynowi pewną historię, co – jak się później okazało – wybawiło go z opresji i zjednało mu przyjaźń sułtana. Wydarzenia przytoczone przez Żyda tworzą oczywiście trzeci plan fabularny. Bogaty i szlachetny człowiek miał piękny pierścień. Uczynił z niego znak rodowy, przekazując go swojemu synowi i prosząc, by ten postąpił podobnie, wyznaczając swego następcę. W ten sposób pierścień był przekazywany z pokolenia na pokolenie. Jeden jednak z jego spadkobierców miał trzech synów, których darzył jednakową miłością. Nie potrafił zdecydować, komu przekazać pierścień. Poprosił zatem złotnika, by wykonał jeszcze dwa pierścienie na wzór oryginału. Ten sporządził kopie tak sumiennie, że nie sposób ich było odróżnić od pierwowzoru. Ojciec wręczył przed śmiercią trzy pierścienie trzem swoim synom, a oni rozpoczęli spór o dziedzictwo, gdyż każdy uważał, że posiada prawdziwy pierścień.

Słownik

nowela

krótki utwór epicki, jednowątkowy, różniący się od opowiadania wyraziście zarysowaną akcją, składającą się z: zawiązania akcji, rozwinięcia, punktu kulminacyjnego, rozwiązania akcji i puenty

„sokół”

to chwyt kompozycyjny stosowany w noweli polegający na wykorzystaniu motywu dominującego, którym jest rzecz pojawiająca się w każdej fazie fabuły; nazwa pochodzi właśnie od najbardziej znanej noweli *Dekameronu*

symbol

znak treści ukrytych; w odróżnieniu od alegorii ma wiele znaczeń, które nie są nigdy w pełni określone, np. pierścień może symbolizować wieczność, wierność, wspólnotę, wysokie stanowisko itd.

Audiobook

Polecenie 1

Wysłuchaj audiobooka. Wyjaśnij, jakie ukryte znaczenia ma opowieść o trzech pierścieniach.

Polecenie 2

Zastanów się, o kim wspomina Filomena we wstępie do swojej historii, mówiąc: „W krótkiej mojej opowieści ukażę tylko, jak to rozum wybawić nas może z [obierzy](#)”. Kto użył rozumu i w jakiej sytuacji? Uzasadnij swoją odpowiedź.

Audiobook można wysłuchać pod adresem: <https://zpe.gov.pl/b/PAQuY22Go>

Beata Jesionek-Biskupska

Proza renesansowa: Trzy pierścienie Giovanniego Boccaccia, nowela z Dekameronu

Nowela *Trzy pierścienie* jest klasycznym przykładem kompozycji szkatułkowej, będącej odmianą kompozycji ramowej. Opowieść o Saladynie i mądrym Żydzie jest przytaczana w ramach pierwszego, podstawowego dla całego cyklu nowel planu fabularnego. Dowiadujemy się z niego, że dziesięcioro młodych florentczyków uciekło przed zarazą na wieś i umiła sobie pobyt różnymi opowieściami. Z kolei historia o trzech pierścieniach została przedstawiona w ramach opowieści o

sułtanie. Jej narratorem jest Melchizedech, bohater opowiadania Filomeny – uciekinierki z Florencji.

Każda z trzech opowieści ma swoich bohaterów. Najważniejsi z nich to Saladyn i Melchizedech. Obaj obdarzeni są sprytem i bystrością umysłu. Stają do prawdziwie intelektualnego pojedynku. Wyzwanie rzuca oczywiście sułtan, który starannie przygotowuje zasadzkę. Poddaje próbie mądrość Żyda, licząc jednocześnie na osiągnięcie zamierzonego celu: skłonienie lichwiarza do pożyczania mu pieniędzy. Saladyn decyduje się na tę dość pokrętną rozgrywkę przynajmniej z dwóch powodów. Po pierwsze: nie chce otwarcie stosować przemocy w sytuacji, gdyby Melchizedech odmówił – wprost informuje nas o tym narratorka opowieści. Po drugie zamierza sprawdzić, czy Żyd z Aleksandrii, jak donieśli mu informatorzy, jest naprawdę inteligentnym człowiekiem. Stawką jest – jak się zdaje – nie tylko majątek lichwiarza, ale również jego sława czy nawet życie. Obaj adwersarze wiedzą, że jeżeli Żyd wyróżni którąkolwiek z trzech religii, wpadnie w zastawioną przez sułtana pułapkę. Narazi się albo swoim współwyznawcom, albo chrześcijanom, albo... Saladynowi, wyznającemu islam. Położenie nie do pozazdroszczenia. Ów moment, kiedy przybysz z Aleksandrii zastanawia się nad odpowiedzią, stanowi punkt kulminacyjny noweli: ważą się zarówno jego losy, jak i wynik całej rozgrywki.

Żyd opowiada Saladynowi historię o trzech pierścieniach, licząc na przychylność mądrego władcy. I rzeczywiście: sułtan uznaje nierozstrzygalność sporu o religie, a tym samym chwali rozum przeciwnika. Ta bowiem cecha nie tylko zadecydowała o życiu lichwiarza, ale uczyniła z niego przyjaciela Saladyna. Na dydaktyczny aspekt całej historii wskazuje Filomena we wstępie do swojej opowieści:

Przykładów na to, że głupota pozbawia nas szczęścia i do srogich mizeryj doprowadza, istnieje mnóstwo, aliści o nich tutaj rozpowiadać nie będę, widać je bowiem jawnie z tysiąca codziennych zdarzeń. W krótkiej mojej opowieści ukażę tylko, jak to rozum wybawić nas może z obierzy.

Żyd z Aleksandrii dołącza do grona tych wszystkich bohaterów Boccaccia, którzy umieją zmagać się z przeciwnościami losu. Dzięki życiowej mądrości, zaradności, sprytowi i odwadze potrafią właściwie kierować swym życiem, unikać niebezpieczeństw i wychodzić cało z opresji.

Umysłowa szarada zakończyła się remisem lub – jak kto woli – podwójnym zwycięstwem. Bohaterowie okazali się godnymi siebie rywalami i obaj osiągnęli swoje cele, a wszystko to za sprawą mądrości, której pochwałą jest cała przytoczona przez Filomenę historia.

Najważniejsza ideowo jest opowieść Melchizedecha. Nie chodzi tu tylko o ocalającą bohatera moc tej przypowieści, ale o jej uniwersalne przesłanie. Saladyń dobrze wiedział, że słuchając opowieści o trzech pierścieniach, słucha tak naprawdę historii o trzech religiach. Odczytał bez trudu ukryty, metaforyczny sens przypowieści, ważniejszy zawsze od sensu dosłownego, literalnego. Był dość inteligentny, by nie potrzebować wyjaśnień Żyda, które Boccaccio kieruje raczej do czytelnika niż do bohatera swojej noweli:

Podobnie rzecz się ma [...] z trzema religiami, danymi przez Boga trzem nacjom. Każda z nich mniema, że posiada istotną spuściznę i prawdziwe prawo boże; która jednak ma słuszność, nie wiadomo, jak i nie wiadomo, kto prawdziwy pierścień posiada.

Pytanie o najważniejszą wiarę należy do tych zagadnień, na które nie sposób udzielić zadowalającej odpowiedzi. Wszelkie próby wartościowania czy hierarchizowania religii przynoszą zawsze więcej szkód niż pożytku. Stają się zazwyczaj przyczyną konfliktów i uprzedzeń. Bardziej budujące wydaje się szukanie elementów wspólnych, i o takich mówi przypowieść o pierścieniach. Judaizm, chrześcijaństwo i islam należą do religii **monoteistycznych**, opierających się na wierze w jednego boga. W czasach Boccaccia nikt nie posługiwał się jeszcze terminem „ekumenizm”, choć wielu renesansowych humanistów głosiło potrzebę tolerancji w dziedzinie religii. Dołącza do nich autor *Dekameronu* za sprawą tej niewielkiej noweli.

W nowelach Boccaccia, jak to zostało wspomniane na początku, pojawiają się dominujące motywy o znamionach symboli. Tytułowe pierścienie mogą być w tym wypadku przykładem przedmiotów symbolicznych. Odnoszą się one w pierwszej kolejności do trzech religii, taki jest sens poświęconej im przypowieści. Mają jednak również decydujące znaczenie dla opowiadającego: stają się kluczem do rozwiązania zagadki, przynoszą odpowiedź na pytanie sułtana, a tym samym ocalenie dla aleksandryjskiego Żyda. Mogą także symbolizować moc i mądrość tkwiące w słowie, w narracji, w opowiadaniu, a także przyjemność płynącą ze

słuchania historii. Mogą wreszcie odpowiadać trzem zawartym w noweli opowieściom... Cóż, wiele tu zależy od wyobraźni i od siły naszych skojarzeń.

Beata Jesionek-Biskupska, *Proza renesansowa: Trzy pierścienie Giovanniego Boccaccia, nowela z Dekameronu*.

Źródło: Englishsquare.pl sp. z o.o., licencja: CC BY-SA 3.0.

kompozycja ramowa

jest to typ kompozycji polegający na tym, że w obrębie jednej opowiadanej historii jest przytaczana inna, a bohater pierwszej z nich staje się narratorem drugiej. Fabuła pierwszej opowieści stanowi ramę kompozycyjną opowieści drugiej.

kompozycja szkatułkowa

są to opowieści w opowieściach, kiedy kompozycja ramowa ulega dalszemu zwielokrotnieniu: opowieść B jest przytaczana w obrębie opowieści A, opowieść C w obrębie opowieści B, opowieść D w obrębie opowieści C itd.

punkt kulminacyjny

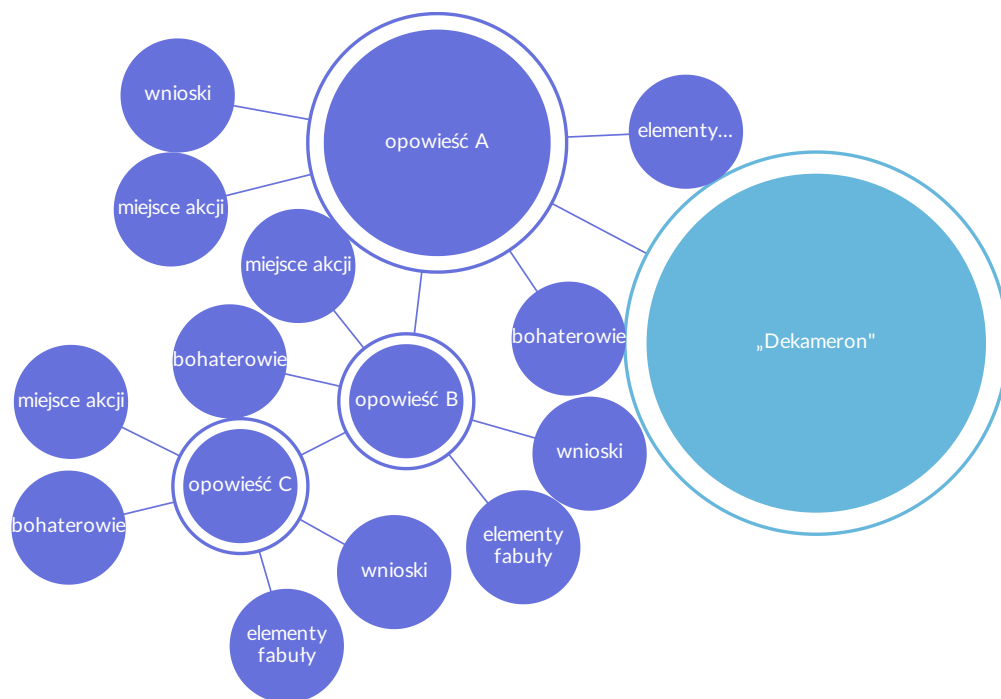
jeden z najważniejszych elementów akcji, moment najwyższego napięcia wywołanego konfliktem dążeń bohaterów.

Linia chronologiczna

Polecenie 1

Przeczytaj jeszcze raz definicję kompozycji szkatułkowej i stwórz notatkę w formie mapy myśli podsumowującą wiadomości o noweli: *Trzy pierścienie*. Uzupełnij informacje o:

- tematy opowieści ujęte w utworze Boccaccia;
- elementy każdej z tych opowieści – zapisz bohaterów i ich cechy, miejsce akcji, najważniejsze elementy fabuły, refleksje i wnioski z analizy.

Definicja: kompozycja szkatułkowa

są to opowieści w opowieściach, kiedy kompozycja ramowa ulega dalszemu zwielokrotnieniu: opowieść B jest przytaczana w obrębie opowieści A, opowieść C w obrębie opowieści B, opowieść D w obrębie opowieści C itd.

Polecenie 2

Przeanalizuj ponownie mapę myśli i na podstawie noweli *Trzy pierścienie* Boccaccia omów kompozycję szkatułkową.

Ćwiczenie 1

Odpowiedz na pytanie, jakie cechy gatunkowe noweli odnajdujesz w *Trzech pierścieniach*? Zapisz swoją odpowiedź.

Ćwiczenie 2

Zapoznaj się z poniższą linią chronologiczną dotyczącą życia i twórczości Giovanniego Boccaccia. Wypisz, inne niż *Dekameron*, sławne utwory tego pisarza. Zastanów się, czy tematyka jego dzieł była typowa dla twórców renesansu. Zapisz swoje przemyślenia.

Dla nauczyciela

Autor: Anna Grabarczyk

Przedmiot: Język polski

Temat: Proza renesansowa: „Trzy pierścienie” Giovanniego Boccaccia, nowela z „Dekameronu”

Grupa docelowa:

Szkoła ponadpodstawowa, liceum ogólnokształcące, technikum, zakres podstawowy

Podstawa programowa:

Zakres podstawowy

Treści nauczania – wymagania szczegółowe

I. Kształcenie literackie i kulturowe.

1. Czytanie utworów literackich. Uczeń:

1) rozumie podstawy periodyzacji literatury, sytuuje utwory literackie w poszczególnych okresach: starożytność, średniowiecze, renesans, barok, oświecenie, romantyzm, pozytywizm, Młoda Polska, dwudziestolecie międzywojenne, literatura wojny i okupacji, literatura lat 1945–1989 krajowa i emigracyjna, literatura po 1989 r.;

2) rozpoznaje konwencje literackie i określa ich cechy w utworach (fantastyczną, symboliczną, mimetyczną, realistyczną, naturalistyczną, groteskową);

3) rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną,

psalm, kronikę, satyrę, sielankę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe;

5) interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego;

10) rozpoznaje w utworze sposoby kreowania: świata przedstawionego (fabuły, bohaterów, akcji, wątków, motywów), narracji, sytuacji lirycznej; interpretuje je i wartościuje;

II. Kształcenie językowe.

1. Gramatyka języka polskiego. Uczeń:

1) wykorzystuje wiedzę z dziedziny fleksji, słowotwórstwa, frazeologii i składni w analizie i interpretacji tekstów oraz tworzeniu własnych wypowiedzi;

III. Tworzenie wypowiedzi.

2. Mówienie i pisanie. Uczeń:

1) zgadza się z cudzymi poglądami lub polemizuje z nimi, rzeczowo uzasadniając własne zdanie;

4) zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji;

IV. Samokształcenie.

2. porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach;

9. wykorzystuje multimedialne źródła informacji oraz dokonuje ich krytycznej oceny;

Lektura uzupełniająca

4) Giovanni Boccaccio, Sokół;

5) Mikołaj Rej, Żywot człowieka poczciwego (fragmenty);

Kształtowane kompetencje kluczowe:

- kompetencje w zakresie wielojęzyczności;
- kompetencje cyfrowe;
- kompetencje osobiste, społeczne i w zakresie umiejętności uczenia się;
- kompetencje obywatelskie;
- kompetencje w zakresie świadomości i ekspresji kulturalnej;
- kompetencje w zakresie rozumienia i tworzenia informacji.

Cele operacyjne. Uczeń:

- omawia wybrane fragmenty dzieła Boccaccia *Dekameron*;
- wyjaśnia, na czym polega kompozycja szkatułkowa noweli *Trzy pierścienie*;
- analizuje wkład Boccaccia w rozwój literackiego gatunku, jakim jest nowela.

Strategie nauczania:

- konstruktywizm;
- konektywizm.

Metody i techniki nauczania:

- ćwiczeń przedmiotowych;
- z użyciem komputera;
- dyskusja.

Formy pracy:

- praca indywidualna;
- praca w parach;
- praca całego zespołu klasowego.

Środki dydaktyczne:

- komputery z głośnikami, słuchawkami i dostępem do internetu;
- zasoby multimedialne zawarte w e-materiale;
- tablica interaktywna/tablica, pisak/kreda.

Przebieg lekcji

Przed lekcją:

1. Nauczyciel prosi uczniów o sprawdzenie w dostępnych źródłach informacji na temat *Dekameronu*: data powstania, autor, główny motyw, tematyka opowieści z każdego dnia.

Faza wprowadzająca:

1. Nauczyciel weryfikuje pracę, którą uczniowie mieli wykonać przed lekcją. Prosi uczniów o podanie informacji związanych z *Dekameronem*. Uczniowie tworzą notatkę podsumowującą te informacje, np.:
 - *Dekameron* to zbiór 100 nowel Giovanniego Boccaccia.
 - Dzieło powstało prawdopodobnie w latach 1350–1353.
 - Głównym motywem jest szeroko rozumiane pojęcie miłości.
 - Dzień 1. – pierwsze opowiadanie odnosi się do ludzkich wad, takich jak głupota, skąpstwo, rozpusta, obłuda.
 - Dzień 2. – niezwykle, nieprawdopodobne historie, w których szczęśliwe zakończenie jest niemal niemożliwe.
 - Dzień 3. – miłosne awantury mnichów, pustelników i zakonnic.
 - Dzień 4. – historie o nieszczęśliwym zakończeniu.
 - Dzień 5. – romanse i flirty, które zaczynały się często miłością bez wzajemności, a kończyły małżeństwem.
 - Dzień 6. – anegdoty nawiązujące do tradycji średniowiecznych historyjek.
 - Dzień 7. – zdrada małżeńska.
 - Dzień 8. – dyskusje m.in. o miłości i pieniądzach.
 - Dzień 9. – wyrzekanie się miłości.

- Dzień 10. – bohaterowie wracają do Florencji, rozchodzą się każdy w swoją stronę.
- 2. Nauczyciel wyświetla i odczytuje temat lekcji oraz zawarte we wprowadzeniu do e-materiału cele zajęć i prosi uczniów lub wybraną osobę o sformułowanie kryteriów sukcesu.

Faza realizacyjna:

1. Uczniowie indywidualnie zapoznają się z treścią sekcji „Wprowadzenie” oraz „Przeczytaj”. Nauczyciel może dopowiedzieć, że czas w utworze związany jest z cyfrą 7 (oznaczającą porządek boski). Bohaterowie dzielą go na: 4 dni na opowiadania, 3 dni modlitwy. Układ ten można tłumaczyć jako zwrot ku doczesności, ale z uwzględnieniem pamięci o Bogu.
2. Uczniowie zapoznają się z audiobookiem i wykonują polecenia 1 i 2. Nauczyciel prosi chętną osobę o podanie odpowiedzi, a innych uczniów o rozwinięcie i skomentowanie.
3. Uczniowie przechodzą do sekcji „Mapa myśli”. W parach wykonują polecenie 1. Chętna osoba prezentuje wynik pracy pary. Nauczyciel może pomóc, jeśli ćwiczenie będzie stanowiło trudność dla uczniów.
Polecenie 2 z tej sekcji uczniowie wykonują indywidualnie. Następnie nauczyciel prosi jedną osobę o omówienie kompozycji szkatułkowej na podstawie *Trzech pierścieni*.

Faza podsumowująca:

1. Uczniowie wspólnie z nauczycielem wykonują w ramach podsumowania ćwiczenia 1 i 2 z sekcji „Mapa myśli” – szukają cech gatunkowych noweli w utworze *Trzy pierścienie*, zapoznają się również z linią chronologiczną i wyciągają wnioski, czy tematyka dzieł Boccaccio była typowa dla twórców renesansu.
2. Nauczyciel ponownie odczytuje temat lekcji i inicjuje krótką rozmowę na temat spełnienia kryteriów sukcesu..

Praca domowa:

1. Zaproponuj dwa teksty korespondujące z omawianymi podczas lekcji utworami. Przygotuj uzasadnienie swojego wyboru.

Materiały pomocnicze:

- K. Żaboklicki, *Historia literatury włoskiej*, PWN, Warszawa 2008.
- *Dzieje literatur europejskich*, pod red. Władysława Floryana, tom 1, Warszawa 1979. Boccaccio s. 408-409.

Wskazówki metodyczne

- Uczniowie mogą przed lekcją zapoznać się z multimediami z sekcji „Audiobook”, aby aktywnie uczestniczyć w zajęciach i pogłębiać swoją wiedzę.